

Aabningshøitideligheden, blev her afhjulpent; Upsala-Studenternes smukke Sange vare øiensynlig Festens Glands punkt.

Den 11te August Klokken 10 Formiddag standsede Toget, som rummede vel 600 Congressmedlemmer, ved Foden af den Aas, paa hvilken Kongehøiene ligge ved Gammel Upsala, de berømte Gravhøie, som ogsaa kaldes Thors, Odins og Frejs Høie, og som ere de næststørste i hele Norden. Den norske Raknehøi har en større Høide, og næst efter Upsalahøiene komme Kongehøiene ved Jellinge. Ligesom ved sidstnævnte By ligger ogsaa den lille uanseelige Gammel Upsala Kirke nærved de mægtige hedenske Kæmpehøie. Ved Bygningen af Upsalahøiene er Terrainet blevet benyttet godt. Den naturlige Bakkes Top er taget til Midtpunkt for den kunstige Høi, der saaledes har kostet mindre Arbeide og faaet et langt anseeligere Udseende. Odins-høien er udgravet allerede for mange Aar siden. I Anledning af Congressens Besøg og tildels for dens Midler var, under Rigsantikvar Hildebrands Ledelse, det storartede Arbeide foretaget, at udgrave den anden af de mægtige Høie, nemlig Frejs Høi.

Svarede det med Spænding imødesete Resultat til det store Offer af Tid og Penge? Tiltrods for det ringe Udbytte af Oldsager, maa der svares jo. Gravskikken er bleven iagttaget; Liget var brændt og Levningerne henlagte i en Hob midt i Høien og dækkede af en Dyrge mindre Stene, men derimod ikke nedlagte i en Urne. Tiden er bleven bestemt; thi det var en Centralbegravelse, og Oldsagerne vare vel stærkt ødelagte af Ild, men vise dog sikkert nok hen til Mellemjernalderen, til det 5te eller 6te Aarhundrede. Pladsen inden i Høien var vel ryddet, og i de steile Sidevægge saaes de forskjellige Lag af Sand, Ler og øverst et Lag Muljord, hvoraf Høien var dannet.

Efterat Publicum af Dr. H. Hildebrand havde faaet fornøden Oplysning om de foretagne Arbeider, var Dagens egentlige archæologiske Fest forbi. Endnu var der Tid til at nyde Udsigten fra Odins Høi og bese Kirken, saa brusede Toget atter afsted tilbage til Upsala, hvor vi bleve modtagne med Musik og Sang og en fransk Velkomstale. Sangerne, med deres tolv Nationsfaner og to store Bannere, gik nu i Spidsen for Toget, og Arm i Arm vandrede vi i deilig Veir gennem Byen, hvis smukkeste Pryd var festligklædte Damer i Vin-duerne, til den af Linné anlagte botaniske Have, hvor der foran Orangeribygningen med den berømte Naturforskers Buste var opstillet lange Frokostborde. Vore Vertinder vare Upsaladamer i elegante Toiletter. Studenternes smukke Sang kaldte snart Talerne hen til Talerstolen, og skal der fremhæves nogen af de mange udmærkede Talere, maa det være Quatrefages, som paa sit smukke, sympathetiske Sprog tolkede de Fremmedes rørte Tak for den gjestfrie og liflige Modtagelse. Sangene mindede ham om en Aften, han under Congressen i Kjøbenhavn havde tilbragt i Studenterforeningen, hvor han hørte de Danskes Sange. Han endte med et Leve for Nordens Studenter og særlig for »de hvide Huers Bataillon«, som blev modtaget med Jubel og belønnedes med en hvid Studenterhue, der overbragtes ham af en af Sangerne.

Der blev flere Gange manet til Opbrud, men man vilde øiensynlig nødig skilles fra den smukke Lund og den muntre Sang, og desuden var der saamange Følelser, som skulde tolkes, og saamegen Tak at bringe, at Timerne vel maatte forekomme En som altfor korte Øieblikke. Endelig satte Toget sig atter i Bevægelse med Musik i Spidsen, og saaledes endte det andet Afsnit af den festlige Dag. Man vandrede nu gennem Bibliothekssalene i *Carolina rediviva* og saae med en vis Ærefrygt paa Sølvcodexen af Ulfilas gothiske Bibeloversættelse. Man besaa den lille, nordiske Oldsagsamling, hvis Opstilling nylig var bleven fuldendt, og hvor Professor Carl Säve modtog Gjesterne, førte dem rundt og meddelte Oplysninger. Man traadte under det nye Orgels brusende Toner ind i den gamle Domkirke og besaa dens mange Skatte og alvorlige Minder.

Klokken 6 vare vi hjemme igjen efter at have tilbragt en Dag, hvis Erindring vil leve længe blandt Deltagerne i den smukke Upsalafart.

Archæologien er en ung Videnskab og gaar frem med Ungdommens Fyrighed. Medens man for knap en Menneskealder siden byggede sine Resultater paa de enkeltviis fundne Oldsagers lange Rækker, og senere nærmere bestemte og udfyldte de store Omrids, man saaledes havde skjulnet, ved særlig at lægge Vægt paa de samlede Fund fra Grave, Marker og Moser, har man i den allernyeste Tid faaet en ny Kilde til Kundskab om de henfarne Slægters Culturliv i Norden i de saakaldte Hus-

pladser eller Levninger af Boliger og hele Byer fra Oldtiden. Dr. Stolpe i Stockholm har med offentlig Understøttelse foretaget de største og mest omfattende Undersøgelser af saadanne Levninger paa et enkelt Sted, der tilmed har en særlig Interesse, fordi det formodentlig er den gamle, berømte Handelsstad Bircas Levninger, som nu undersøges paa Björkö i Mälaren, et Par Timers Fart fra Stockholm, og som lover at blive et Slags nordisk Pompeii. Adam af Bremen taler i sin 800 Aar gamle Kirkehistorie om Bircas gode Havne, hvor Daner, Normanner, Slaver, Sember og andre skythiske Folk lægge deres Skibe ind og aarlig mødes; Birca er Christendommens Vugge i Sverig, thi der prædikede Ansgar for Hedningerne, og Biskop Unni byggede en Kirke, der ligesom hans Gravhøi ogsaa skal findes paa Øen.

Stolpe begyndte for et Par Aar siden sine Undersøgelser paa Björkö under særdeles lovende Forhold. Der er nemlig dels en stor Mark, hvor man indtil en Dybde af 6 Fod træffer et næsten uafbrudt og i Udstrækning meget betydeligt Lag af Kul, Aske og marvkløvede Dyreknogler og andet Affald fra Maaltider, samt Smykker, Vaaben, Værktøi og huslige Sager, som ofte tilfældigen ere udkastede med Affaldet. To Gange er der fundet Sølvskatte, formodentlig nedgravede i urolige Tider og bestaaende af de i Norden under Vikingetiden, 9de og 10de Aarhundrede, saa hyppigt courserende kufiske eller arabiske Mønter — den yngste her nedlagte Mønt var fra 963—967 efter Christus — Armringe og Spænder af Sølv og andre Prydelser, ja, endog Levninger af Boliger, der synes dels at have været byggede af Tømmer, tættest med Mos og Ler, dels at have lignet de i Skaane og andetsteds endnu brugelige Klindhytter. Det er allerede en meget betydelig Samling af Oldsager fra denne saakaldte »sorte Jord«, som nu er opstillet i Stockholms Museum, og endnu er der et stort Terrain tilbage til Undersøgelse. Paa den anden Side ligger der tæt ved denne sorte Jord en Gravplads paa 2000 smaa Gravhøie, af hvilke endnu kun ganske faa ere undersøgte, men som vistnok indeslutte deres Levninger, som engang færdedes i den travle By.

Heldige Betingelser for et godt videnskabeligt Udbytte ere saaledes her tilstede i en sjelden Grad, og det var naturligt, at den archæologiske Congress med Interesse vandrede om paa den lille, mærkelige Ø.

Torsdag den 13de August bragte en statelig Flotille, bestaaende af Kongeskibet »Sköldmön«, som tog Kongen ombord paa Drottningholm, og tre andre Dampskibe, hele Congressen til Björkö, der modtog os med Flagning og Kanonsalut. Lange Grave i den sorte Jord vare forberedte, og Enhver havde Leilighed til at gjøre sig bekendt med Lagene og uddrage en Mængde Knogler af Dyr, som næsten alle vare Husdyr. De Heldigere fik vel ogsaa en eller anden Oldsag med sig som Souvenir fra Björkö. Hele Scenen mindede noget om den, der saaes ved Sølvager i 1869, medens Congressen var samlet i Kjøbenhavn. Et Par Timer svandt hurtig paa Øen, og derfra førte Skibene os til Gripsholm med sit bekendte, store Slot, der rummer en meget interessant Samling af Portraiter. Om Aftenen vendte vi sent tilbage til Stockholm og saae overalt paa Veien Beviser paa Venlighed for de Fremmede; de fleste Villaer ved Mälaren vare illuminerede og hist og her afbrændtes et Fyrværkeri. C. E.

Pariser-Echoer.

Af Robert Watt.

VI.

I Trouville.

Er der noget Sted, hvor Paris giver Echo om Sommeren, saa er det i Badestederne langs Normandiets Kyst, og da særlig i Trouville; følger man med Pariserlivet, ledes Tanken derfor uvilkaarlig hen paa de nævnte Egne, selv om Thermometret, idet det viser paa 42° (Celsius) i Skyggen, ikke giver En uimodstaaelige Lyster efter frisk Søluft og Svømmetoure i de skummende Bølger, som en behagelig Modsætning til ophedede Theatre, lumre Møder i Nationalforsamlingen og Spadsertoure paa Boulevardernes Asfalt, der længst har faaet en foruroligende Blødhed.

Den 1ste August reiser »hele Paris« bort, melde Bladene; det livlige Billede forsvinder, og kun Rammen bliver tilbage; Theatrene gaar med halv Kraft, Ekvipagerne staae tomme, Jernbanelagene fyldes, og idet jeg fulgte med Strømmen, blev jeg en Dag skyllet i Land paa St. Lazare Stationen med dens livlige Færdsel, dens »parlamentariske Tog« til Versailles, dens Myriader af Cou-

peer fyldte med Beboere af Auteuil, Passy og andre af Forstæderne, med glade Parisere, bestemte paa at slaae Gjekken løs i Asnières mellem de overgivne *Canotiers* og deres Damer, samt med Passagerer til fjernere liggende Steder.

I Løbet af fem Timer er man flyttet fra Boulevardernes Tummel til Normandiets romantiske og paa sine Steder høist ensomme Kyst. Skinnerne snoe sig gennem en Del af Frankrigs mest frugtbare Landstrækninger; Kornmarkerne bugne af Sæd mellem Høi og Dal, mellem Skove og rislende Bække, og Frugttræernes Masser faae Munden til at løbe i Vand paa alle Yndere af den berømte normanniske Cider. En Del Byer passeres der ogsaa, men man lægger kun Mærke til faa af dem, idet man kommer fra Kolossen ved Seinens Bredder, og man erindrer sig i det Høieste Evreux, til hvis Omegn Hertugen af Broglies Navn er knyttet paa forskellig Maade. Toget er fuldt, næsten overfyldt, og Normannerkystens *Boulevard des Italiens*, som Trouville ikke uden Grund kaldes, vil faae en betydelig Tilvæxt af Berømtheder fra Politikens, Konstens og Modens Verden. Vi nærme os mere og mere Stederne, der minde om de gamle nordiske Vikinger, om Robert le Diable og Vilhelm Erobreren, og gjøre henaad Aften for sidste Gang Holdt udenfor en lille Perron, fra hvilken der lyder Raabet: »Deauville!« Toget tømmes hurtigt, thi vi have naaet vort Maal, idet Banen ender ved Trouvilles ovennævnte Tvillingsøster, hvis smukke Villaer, store Hoteller og Badeetablissementer kun adskilles fra Byen, som vi skulde besøge, ved den lille Flod Touque. Passagererne modtages af Trængsel, Støien, øredøvende Raaben, paatrængende Hotelagenter, Omnibusser, Fiakrer og Ekvipager ligesom i en Verdensstad, og naar man har banet sig Vej gennem dette Chaos, spadserer man op gennem de ikke altfor brede Gader, over Touque-Broen, til sit midlertidige Hjem, og bidrager saaledes til at forøge Trouvilles Befolkning, der om Vinteren beløber sig til c. 6000 Mennesker, men som om Sommeren nærmest er 26000.

Selv om man ankommer lidt sent paa Dagen, søger man uvilkaarlig strax ned paa den uhyre, flade, sandede Bred (*La Plage*), hvor der i Badetimerne, saavel i som udenfor Vandet, rører sig et saa animeret og for den Fremmede høist aparte Liv. Naar man har faaet et Indtryk af det mægtige Hav, der snart skummer saa langt ind paa Kysten, at Skibene ligesom seile En lige ind paa Livet, snart trækker sig tilbage i en saadan Udstrækning, at Øiet næsten trættes af at beskue den flade, glatte Sandmasse, hvor end ikke den mindste Sten bryder Ensformigheden, vandrer man ud paa den lange Havnemole for at kaste et Blik paa Byen. Paa et Opdrag ved Stranden kan man læse sig til, naar Flodtiden vil indtræffe — eller som det hedder i Badejargonen, naar det vil være *plein mer* — samt naar Ebben kommer, og derefter rette Dagens Badetimer sig, idet de Fleste tage sig deres Forfriskning, naar Vandet ruller mod Land, for at undgaae en lang Kjøretour i det firehulede Bur ud over Bredden. Naar det er Ebbe, kan man endogsaa spadserer paa Sandet udenom den omtalte Mole, og nogle Timer derefter ile Dampene fra Havre ind gennem den udgravede Touque-Canal for at naae det indre Havnebassin, medens Fiskersmakkerne skynde sig frem og tilbage for at benytte de forholdsviis saa korte Øieblikke. Eiendommeligt er det, naar Flodtiden indtræffer om Aftenen, at vogte paa Vandets rastløse og tildels saa umærkelige Fremadskriden indtil Mørket hyller det i sin tætte Kappe. Man gaar langs Bredden, indtil det blødt og blidt, men dog med ustandselig Kraft, bugter sig om Ens Fødder og tvinger En til at søge et høiere liggende Punkt; saa blive Bølgeslagene lydeligere og djærvere. Vovernes eiendommelige Hulken og Klukken er hørt op og har givet Plads for en dump Brummen. Det mægtige og mystiske Uhyre, som man nu kun utydeligt seer, brøler ligesom for at aflede Opmærksomheden fra, at det bestandig lister sig nærmere; man seer dets hvide Tænder og aner dets Vælde, og inden man veed et Ord deraf, raser det med en forfærdelig Buldren og en gigantisk Styrke paa det Sted, hvor man for saa kort Tid siden saae Børnene lege og de muntre Grupper leiret. Kysten til begge Sider ligger som en tung, mørk Sky, og kun Lysene fra Havre blinke venligt gennem Aftenens Skygger.

Naar man staaer paa Havnemolen med Ryggen mod Havet, tage de to Byer Trouville og Deauville sig ypperlig ud; men blev man ikke strax af en udpræget Trou- eller Deauvillianer underrettet om, hvor den ene By begyndte og den anden endte, vilde man ganske naturligt komme til det Resultat, at man kun havde en enkelt Stad for sig, og man vilde vel allermindst falde paa, at den smalle Havne-